

Vy sa teda modlite takto:

Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno!

Matúš 6:9-13

Hovorili sme o „druhoch“ Božieho otcovstva (pozri článok „Sedem stránok Božieho otcovstva“, Solas číslo 6, str. 13-17). Dnes sa pozrieme na výsadu Božieho otcovstva.

Takže výsada Božieho otcovstva! Čo je to za výsada, ktorú človek má keď sa znovonarodí. Keď vie povedať: náš Otče, náš Otče! Je to výsada, ktorá úplne zmení jeho život. Človek, ktorý túto výsadu nepozná (ani ako kresťan), nebude poznať mnoho radosti a nebude poznať, čo to znamená s dôverou prísť k Bohu, pretože nikdy nedostane uspokojujúcu odpoveď na otázku: Ako mám vedieť, že Boh, ku ktorému prichádzam, mi chce odpovedať? Ako si mám byť istý, že chce urobiť niečo dobré pre mňa a že sa môžem na Neho obrátiť? Odpoveď znie: Je to preto, lebo je mojím Otcom. To je pravý dôvod a jednoduchá odpoveď. A predsa! Ak neviem, že Boh

je mojím Otcom a neviem povedať: náš Otec, moje modlitby pôjdu ťažko. Nespasení ľudia nevedia povedať Bohu: náš Otče. Oni tento vzťah nepoznajú, neprecítili a nezakúsili ho. Keď sa ideme modliť, potrebujeme pristupovať s vedomím, že ten, ku ktorému pristupujeme, je nielen veľký Boh, ale je aj naším Otcom. Preto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach. Aká výsada je byť Božie dieťa? Čo je to za výsada, že s ňou môžeme pristupovať k trónu milosti? Na túto výsadu sa v tomto článku pozrieme v niekoľkých bodoch.

Začnem tým, čo to neznamená, že Boh je mojím Otcom.

To, že Boh je mojím Otcom, neznamená, že Boh sa zrieka niektorých svojich atribútov, ako sú spravodlivosť, dôstojnosť, svätosť, veľkosť. Existuje pomýlená predstava, že keď sa stanem Božím dieťaťom, už si môžem robiť, čo chcem, že Boh už pre mňa viac nie je svätý a preto Ho nemusím sväte a dôstojne uctievať. Výsada Božieho otcovstva ale jeho atribúty neodoberá. Prečo? Pretože Boh sa tým, že sa stal naším Otcom, nestáva menším vo svojom majestáte a charaktere. Je v nebesiach a stále má moc a vládu. Je to veľmi dôležitá pravda, pamätajme na to!

Mnohí si chcú z Boha urobiť istý druh „tatička“, „ocinka“ a myslia si, že to dobre vyjadruje výraz *Abba*, ktorý apoštol Pavol uvádza v liste Rímskym 8:15 (tiež v liste Galatským 4:6). Ale slovo *Abba*, ktoré apoštol používa, nepoužíva tak, aby znížil dôstojnosť a slávu Boha Otca. Slovo *Abba*, ktorým volá Svätý Duch v srdciach tých, ktorí sa narodili z Boha (Gal 4:6), je slovo, ktoré vyjadruje detskú dôveru voči Otcovi, ktorého si nesmierne ctíme, vážime a milujeme. Nie je to

typ otcovstva, kedy sa otec stáva rovnocenným partnerom detí a keď deti si k nemu môžu dovoliť, čo sa im len zachce.

Keď Pán Ježiš povie: *Otče náš*, tak náš Otec, ktorý je v nebesiach, je Boh Písem - ako Starej tak aj Novej zmluvy. Nádherné privilegium jeho detí je v tom, že k tomuto Bohu môžeme prísť s plnou dôverou a povedať: *Náš Otče* a takto začať svoju modlitbu.

Všet d'alšom si povieme, čo táto výsada znamená pozitívne.

Prvá výsada Božieho Otcovstva znamená, že Boh má v srdci opravdivý, hlboký, rozhodný a nemenný postoj lásky k tým, ktorým je Otcom. Nie tak, že sem-tam urobí nejaký čin lásky tým, ktorým je Otcom. Je veľký rozdiel medzi tým, keď niekto sem-tam učiní niekomu z dobročinnosti čin lásky, a tým, keď v hĺbke Božieho srdca existuje hlboký postoj lásky, ktoré On má ku svojim deťom.

Pomerne veľmi rýchlo, keď sme Božie deti, si môžeme myslieť, že dnes ma Otec má rád, ale zajtra už nie. Sme veľmi rýchli povedať, ako veľmi ma Otec miluje, keď mi teraz požehnal zdravie, ale ako je to vtedy, keď príde čas nemoci? Zabudneme na to, alebo si aj ďalej myslíme, že Boh ma má stále rád? Jeho láska je nasmerovaná k tebe ako Jeho stály a nemenný postoj.

Samozrejme, prejavy Božieho otcovstva nemusíme vnímať stále rovnako, ale jeho postoj je ako vrch, ktorý sa nepohne. Slnko svieti aj vtedy, keď ho zakryjú mraky a my ho práve nevidíme.

Toto je Boží postoj k nám. Pamätaj, že keď ideš v modlitbe k Otcovi modliť sa: *Náš Otče* a keď vidíš mraky, musíš vedieť to, čo Pán povedal svojim učeníkom:

Otec vás má rád

(Ján 16:27). K Bohu máme prichádzať s očakávaním, že On vo svojom srdci prechováva k nám lásku.

Ale ako mám vedieť, že Boh má ku mne naozaj stály postoj lásky a nie len chvíľkový záujem?

Prvá vec je táto: Ak by mal len chvíľkový záujem, nemohol by prehlásiť: „*večnou láskou som ťa miloval a preto som ti ustavične činil milosť*“

“ (alebo iné preklady: „*zachoval milosť*“

“). Keby toto nebol Boží stály postoj, ale len chvíľkový, Boh by toto o tebe a voči tým, ktorých si vyvolil, nikdy nepovedal. Nemohol by povedať: „

Milujem vás

“ (Malachiáš 1:2). Keď sa ho opýtali: „

Ako vieme, že nás miluješ?“

Boh im odpovedal: „

Či nebol Ezav Jakobovi bratom? hovorí Hospodin. A miloval som Jakoba

“.

Boh ťa miluje večnou láskou: „*A milujem ťa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť*“

(Jeremiáš 31:3). Odveká láska nie je vec náhodného chvíľkového záujmu. Je to vec postoja k tebe, ktorý je dlhší ako existencia tejto Zeme.

Ďalšia vec: Keby to bol len chvíľkový záujem a nie trvalý postoj, bol by pravdepodobne závislý od okolností a znamenalo by to, že keď by sme boli dobrí, Boh by nám bol Otcom, ale keď sa pošmykneme, padneme, alebo keď ideme svojou vlastnou cestou, Boh by od nás odobral svoju lásku. Písmo však uvádza: „*Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás*“ (Rímskym 5:8).

To, čo by sme očakávali, je, že Boh by nám bol Otcom a mal by o nás záujem až vtedy, keď sme už obrátení. Ale text Rímskym 5:8 hovorí: Jeho otcovská láska voči nám, ktorá si zaumienila mať nás jedného dňa, myslela na nás ešte pred tým, ako sme sa obrátili a poslal svojho Syna, aby zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešni. Ak už by nás niekedy nemal mať rád, malo by to byť v čase, keď sme boli neobrátení, keď sme Jeho Syna nepoznali. Boží postoj lásky je však zakorenený hlboko v Božom srdci, ktorý trvá večne a trvá za všetkých okolností, aby tým, ktorých miluje, činil dobre.

Ďalej: „*ktorý neušetril vlastného Syna, ale Ho ta dal za nás všetkých, či nám Ním potom nič všetko nedaroval?*“ (Rímskym 8:32). Odpoveď je, že daroval nám Syna a s ním nám daroval všetko. A ak nejaký vzťah Boh myslí vážne na tomto svete, tak je to vzťah k tým, ktorých Kristus vykúpil – a to preto, kým Kristus je.

Pamätaj na tieto veci. Výsada plynúca z Božieho otcovstva znamená, že Božie srdce je pri tebe. Úprimne povedané, my tomuto niekedy neveríme. Nezdá sa nám to, lebo si nevieme predstaviť, ako by nás Boh mohol milovať v našich pádoch, v našich zlyhaniach.

Niekedy povieme: necítim Božiu lásku! Môže byť, že teraz necítiš Božiu lásku, ale bez ohľadu na to platí: Boh má v srdci opravdivo hlboký a nemenný postoj lásky k svojim deťom. Boh nie je Otec, ktorý ťa dnes objíme a pobožká a zajtra odhodí.

Druhá výsada plynúca z Božieho otcovstva: Jeho deti majú neustály prístup do Jeho prítomnosti.

Najužšie spoločenstvo aké existovalo s Bohom, symbolizované v čase Starej zmluvy bolo, keď veľkňaz raz do roka na sviatok zmierenia vstúpil do svätyne svätých a tam bol priamo v Božej prítomnosti. Ostatní museli stáť za istým múrom (oponou) a potom bol ďalší múr, za ktorým stáli pohania. List Efezským hovorí, že Kristus svojou smrťou zbúral tento priehradný múr, ktorý oddeľoval židov a pohanov, ale súčasne obojich aj od Boha. Ježiš Kristus „... *prišiel a zvestoval pokoj vám ďalekým a pokoj blízkym, lebo skrze neho máme prístup oboji v jednom Duchu k Otcovi*“ (Efezským

2:17-18). Slovom

pokoj ďalekým a *blízkym*

sa odvoláva na tých, ktorí boli ďalekí a blízki zmluvám zaslúbenia, totiž židia a pohania. Teraz obrátení zo židov i pohanov, z oboch skupín, máme rovnaký druh pokoja a skrze Krista oboji prístup v jednom Duchu k Otcovi. Múry sú zbúrané, máme prístup k Otcovi. To je obrovské privilegium.

Inými slovami opona je roztrhnutá. A nielen prísť prvýkrát k Bohu a nájsť zmierenie, ale nájsť skrze Krista Otca v Bohu. Toto rovnako prichádza s našim spasením: „*Ospravedlnení sú teda z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista*“ (Rímskym 5:1).

Tretia výsada. Keď Boh je naším Otcom, môžeme od neho očakávať nielen dobré veci, ale najlepšie veci a najväčšiu láskavosť: „*A ktorýže z vás otec by bol taký, aby svojmu synovi, keby ho prosil za chlieb, podal kameň?! Alebo aj za rybu, či mu azda miesto ryby podá hada? Alebo aj keby prosil za vajce, však mu len nepodá škorpióna?! Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o koľko skôr dá Otec z neba Svätého Ducha tým, ktorí ho prosia!*“ (Lukáš 11:11-13). Tu je opísaná nádherná dobrota a Božia štedrosť.

Čo očakávaš od Boha, keď prichádzaš k Nemu? Existuje predstava, že Boh má v ruke palicu a to je všetko. Je pravda, že Boh má v ruke aj výchovnú palicu pre svoje deti. V liste Židom sa píše, že keby nás nekáral, tak to by znamenalo, že sme cudzoložníci (tí, ku ktorým nie je viazaný rodičovským putom) a nie jeho deti. Boh svoje deti na správnom mieste, v správny čas a správnym spôsobom výchovne kára a napráva. Máme mu byť za to vďační, lebo je to prejav lásky a toho najlepšieho pre nás.

Je povzbudivé vidieť trpiacich kresťanov, ktorí miesto toho, aby sa ľutovali, povedia: Boh vie, že toto je pre mňa to najlepšie, ďakujú mu a prosia, aby ich z tohto trápenia vyviedol. Je to úžasné svedectvo, lebo títo poznali, že Boh je dobrý. „*Okúste a vidzte, že dobrý je Hospodin; blahoslavený muž, ktorý sa utieka k nemu*“ (Žalm 34:9).

Jób, aj keď prechádzal všelijakými skúškami, utrpením a pokušeniami, poznal Božiu dobrotu, a neprestal Bohu dôverovať. Očakávajme od Boha tie najlepšie veci, pretože je naším Otcom skrze Pána Ježiša Krista.

Štvrtá výsada je: Všetko o nás vie. Aká je to výsada? Vieme, že Boh vie o všetkých ľuďoch všetko, ale obzvlášť si toto uvedomujeme, keď sme vo vzťahu s Ním ako jeho deti.

Je povzbudivé pristupovať k Bohu ako k Otcovi s vedomím, že On o nás všetko vie. Boh vie, kde si padol. Boh vie, s čím zápasíš. Boh vie, kde a ako si zlyhal. Boh vie všetky veci. Keď si krivo obvinený, Boh vie, aká je pravda. Keď ti iní ublížia, Boh vie, že ti bolo ublížené neprávom, ak to bolo neprávom. Keď ťa ohovoria iní, Boh vie, že si bol neprávom ohovorený a pohanený. A naopak, keď si ty zlyhal, Boh to vie a ty môžeš k Nemu prísť s celou úprimnosťou a povedať: Otče, ty vieš všetko, zlyhal som, zhrešil som, odpusť mi. Nechod' k Bohu ako pokrytec. Keď k Bohu prichádzaš, nehraj sa na niečo, čo nie si. Chod' k nemu, ako k tebe prichádza tvoje dieťa, či sa má dobre alebo zle.

Môžeme pred Otcom plakať a nehanbiť sa. Môžeme sa radovať a nehanbiť sa. Môžeme vyznať tie najšpinavšie hriechy a mať smelú dôveru skrze Pána Ježiša Krista, že Otec nás neodmietne a nepošle preč. Toto je obrovská výsada, ktorú nám Božie otcovstvo prináša.

Spomeňme si, ako Boh v takýchto situáciách reaguje: *„A vstal a prišiel k svojmu otcovi. A ešte keď bol ďaleko, uvidel ho jeho otec a bol pohnutý milosrdenstvom. A bežal a padol mu okolo krku a bozkával ho“* (Lukáš 15:20). Otec ešte len zďaleka vidí naše pokánie a je pohnutý milosrdenstvom.

Sú chvíle, keď sa zatvrdíme a Boh musí na nejaký čas skryť svoju tvár pred nami, i keď neprestáva nám byť Otcom. Ale keď vstúpime do seba a prídeme k Nemu, nájdeme ďaleko viac milosrdenstva, ďaleko viac prijatia, ako by sme očakávali. Prečo? Lebo On o nás vie a má srdce k nám pohnuté milosrdenstvom.

*„Ako sa zľutováva otec nad svojimi deťmi, tak sa zľutováva Hospodín nad tými, ktorí sa ho boja; lebo on zná, aké sme my tvory, pamätá na to, že sme prach“ (Žalm 103:13-14). On sa zľutováva nad nami a súčasne platí, že vie, aké sme tvory. Zľutováva sa nad nami v situáciách, v ktorých sme a pamätá, že sme len prach. „
A budú moji, hovorí Hospodín Zástupov, na deň, ktorý ja učiním, zvláštnym vlastníctvom, a zľutujem sa nad nimi, ako sa zľutuje človek nad svojím synom, ktorý mu slúži“ (Malachiáš 3:17).*

Nesmierne povzbudzujúce je pristupovať k Otcovi s vedomím, že všetko o nás vie. Neskrývaj preto pred ním nič, nebuď pokrytcom, lebo o tebe všetko vie a nauč sa v skutočnom význame hovoriť: *Abba, Otče*. Prichádzaj s detskou dôverou aj vtedy, keď sa veci podaria, ale aj vtedy, keď sa nepodaria. Keď je ťažko, aj keď je dobre.

Ďalšia, *piata výsada*. Keď Boh je naším Otcom, neponechá nás napospas nás samých alebo diabla. „
Moje ovce... nikto ich nevytrhne z mojej ruky. Môj Otec, ktorý mi ich dal, je väčší od všetkých, a nikto ich nemôže vytrhnúť z ruky môjho Otca“ (Ján 10:27-29).

Čo tu hovorí Pán Ježiš? Že nikto Jeho ovečky, ktoré si vykúpil, nevytrhne z Jeho ruky a nikto ich nemôže vytrhnúť z ruky Jeho Otca. Keď nás Pán Ježiš Kristus drží v svojej ruke, v skutočnosti je to Boh, ktorý nás drží vo svojej ruke. Text hovorí, že tak ako moja (Ježiša Krista) ruka drží tých, ktorí sú moji, tak ich drží ruka môjho Otca. Môžeme si byť istý, že Otec nestratí ani jedno svoje dieťa. Ved' si ich zamiloval a vykúpil vo svojom Synovi. Boh nezmení svoj postoj nikdy, a preto mu ich nikto nevytrhne z jeho ruky. A rovnako platí: „... *ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hlbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi*“

(Rímskym 8:38–39). Nikto nás nebude môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi. Toto je výsada, mať Boha za Otca.

Šiesta výsada Božieho otcovstva je v tom, že je isté, že bude k nám štedrý. Prosíme o niečo a dostaneme viac. Niekedy neprosíme a predsa dostaneme to, čo potrebujeme. Lukáš 12:32 hovorí v takýchto pojmoch: „ *Neboj sa, malé stádočko! Lebo sa zalúbilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo!* “ Je to najväčšie bohatstvo, aké ľudská bytosť môže kedy mať. To je štedrosť, ktorú nesmieme prehliadnuť. Alebo to, že sme spoludedičmi Kristovými: „ *A jestli deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými* “ (Rímskym 8:17).

Nenechá nás odísť naprázdno pred svojho trónu. Kedy odišlo Božie dieťa naprázdno pred Božieho trónu? Jedine vtedy, keď tam prišlo v pokrytectve alebo keď tam nešlo vôbec. Keď neprosíme, tak nič nedostávame.

Siedma výsada. Keď Boh je naším Otcom, tak žehná nielen nám, ale aj ďalším deťom.

Rozmýšľali sme niekedy prečo v tejto modlitbe je: *naš Otec*? Ja verím, že jeden z dôvodov je ten, že pred Bohom nikdy nie sme sami. V tej istej chvíli snáď milióny Božích detí prichádzajú k Božiemu trónu. Chodia, prosia a dostávajú. Videl si, že Boh žehná aj iným Božím deťom? Videl si, že Boh žehná tvojim kamarátom, priateľom kresťanom? Videl si, že iní sa modlia a dostávajú? Nech ťa povzbudí slovíčko

naš Otče

, nielen v zmysle:

môj

Otec, ale v zmysle plurálnom. Otec všetkých, ktorí Ježiša Krista majú za Pána. Nech ťa povzbudí, že všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími. Všetkým. Nie len iným, ale aj mene. Pretože

naš Otče

zahŕňa mňa a aj tých ostatných.

Ôsma výsada. Keď povieme: *naš Otče*, pamätaj, že nikdy nie sme pred Ním sami aj preto, lebo s nami je tam Jeho Syn Pán Ježiš Kristus a prihovára sa za nás. Som presvedčený, že toto je najväčšie privilegium, aké môžeme mať - a máme ho. Pán Ježiš Kristus tam je a prihovára sa za nás. „

Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.

Pristupujme teda so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas“ (Židom 4:15–16).

Prečo máme pristupovať so smelou dôverou? Pretože Pán Ježiš tam je a prihovára sa za nás. Pán Ježiš s nami súcíť a rozumie nám.

Pristupujme teda k Otcovi, keď je naším Otcom skrze Pána Ježiša Krista. Miluje nás, je otvorený nás počúvať, je štedrý a vie o nás všetko. Je milosrdný ku nám. Môžeme očakávať od Neho tie najlepšie veci pre nás. Nenechá nás napospas nepriateľa. V Jeho srdci je opravdivý, hlboký, nemenný postoj lásky k nám. Nadovšetko Jeho Syn tam stojí a prihovára sa za nás. Pristupujme teda so smelou dôverou.

Nech vedomie, že Boh je náš Otec, nech táto výsada pozdvihne našu modlitbu a nech sa premení toto privilégium na obrovský úžitok.